

LBRIS

We know
books

A. A. Milne

---

*Ursulețul
Winnie Pub*

Cu ilustrații
de Ernest H. Shepard

Traducere din engleză
de Luiza Vasiliu

Traducerea versurilor
de Florin Bican

arthur

Cuprins

<i>Despre A. A. Milne</i>	5
<i>Despre Ernest H. Shepard</i>	7
<i>Introducere</i>	11
<i>Capitolul unu.</i> În care facem cunoștință cu Ursulețul Winnie și cu Niște Albine și poveștile încep	15
<i>Capitolul doi.</i> În care Winnie merge în vizită și nimerește într-un loc foarte strâmt	34
<i>Capitolul trei.</i> În care Winnie și Purceluș merg la vânătoare și sunt cât pe ce să prindă un Nevăstoic	46
<i>Capitolul patru.</i> În care Aiurel pierde o coadă și Winnie găsește una	56
<i>Capitolul cinci.</i> În care Purceluș întâlnește un Efelant	67
<i>Capitolul șase.</i> În care Aiurel își serbează ziua și primește două cadouri	84
<i>Capitolul șapte.</i> În care Kanga și Bebe Ru ajung în pădure, iar Purceluș face o baie	103
<i>Capitolul opt.</i> În care Christopher Robin conduce o expediție către Polul Nord	123
<i>Capitolul nouă.</i> În care Purceluș este cu totul înconjurat de ape	142
<i>Capitolul zece.</i> În care Christopher Robin dă o petrecere pentru Winnie și noi ne luăm rămas-bun	159

CAPITOLUL UNU

*În care facem cunoștință
cu Ursulețul Winnie și cu Niște Albine
și poveștile încep*

Uite-l pe Edward Urs cum coboară scările, buf, buf, buf cu ceafa, în urma lui Christopher Robin. Asta este, din câte știe el, singura modalitate de a coborî scările, dar uneori i se pare că trebuie să mai fie și altă cale, dacă măcar s-ar putea opri o clipă din buf, buf, buf și s-ar gândi la asta. După care i se pare că totuși nu mai e niciuna. Oricum, iată-l jos, gata să-ți fie prezentat. Ursulețul Winnie.

Când am auzit prima dată numele lui, am zis, așa cum o să spui și tu: „Dar eu credeam că e băiat!“

— Și eu la fel, a spus Christopher Robin.

— Atunci nu poți să-i spui Winnie.

— Păi nu-i spun.

— Dar ai zis...

— El e Urșulețul Winnie. Nu știi de unde vine ș-ul?

— A, da, acuma știu, am zis eu repede; și sper că știi și tu, pentru că e singura explicație pe care o s-o primești.

Uneori, Ursulețului Winnie îi place să joace un fel de joc atunci când coboară scările și alteori îi place să stea liniștit în fața focului și să asculte o poveste. În seara asta...

— Ce-ar fi să auzim o poveste? a zis Christopher Robin.

— *Ce-ar fi* să auzim o poveste? am zis eu.

— Ai putea, te rog eu foarte frumos, să-i spui una drăguță Ursulețului Winnie?

— Cred că da. Ce fel de povești îi plac?

— Povești despre el. Pentru că e genul *ăla* de Urs.

— Aha, înțeleg.

— Deci ai putea, te rog frumos?

— O să încerc, am spus.

Și am încercat.

Odată ca niciodată, acum multă, multă vreme, nu mai târziu de vinerea trecută, Ursulețul Winnie trăia într-o pădure singur-singurel, sub numele de Sanders.

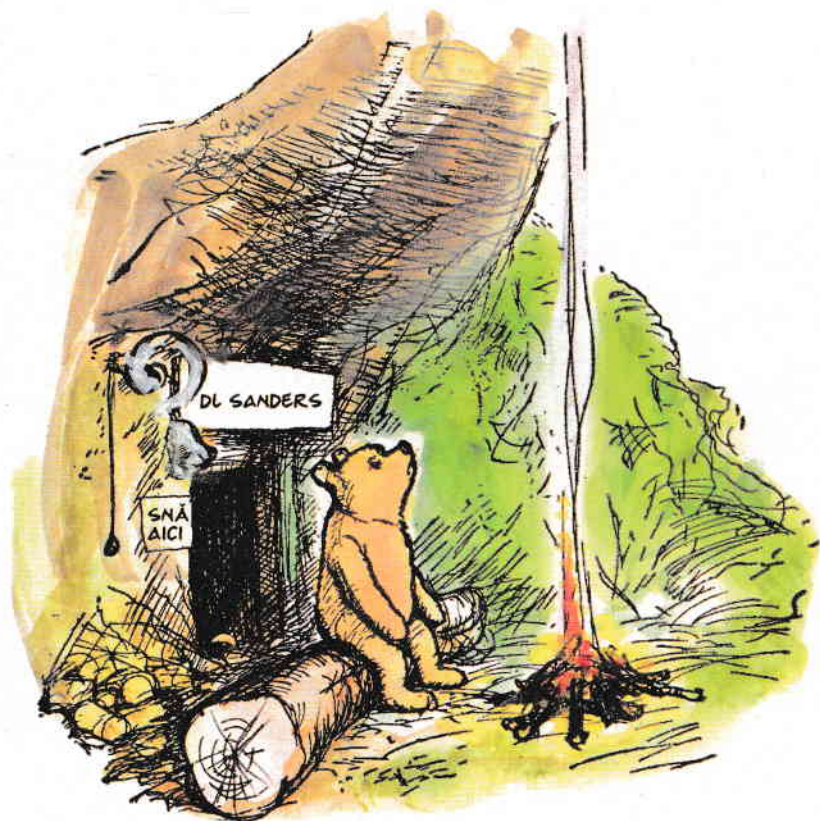
(— *Ce înseamnă „sub numele de“? a întrebat Christopher Robin.*

— *Înseamnă că avea numele scris deasupra ușii cu litere de aur și că trăia sub el.*

— Ursulețul Winnie nu era chiar atât de sigur de asta, a zis Christopher Robin.

— Acum sunt, s-a auzit un mormăit.

— Atunci pot să spun mai departe, am zis eu.)

Într-o zi, în timp ce se plimba, a dat de un luminiș în mijlocul pădurii și în mijlocul luminișului se afla un stejar mare și din coroana copacului se auzea un zumzet puternic.

Ursulețul Winnie s-a așezat la poalele copacului, și-a pus capul între labe și a început să se gândească.

Mai întâi și-a spus: „Zumzăitul ăsta sigur înseamnă ceva. Nu poți să zumzăi așa, zumzum și iar zumzum, fără să însemne ceva. Dacă se-aude un zumzăit, atunci cineva zumzăie, și singurul motiv pe care-l știu *eu* pentru care cineva ar zumzăi e din cauză că e albină.“

Apoi s-a mai gândit o vreme și a spus: „Iar singurul motiv pe care-l știu *eu* pentru care ești o albină e ca să faci miere.“

Apoi s-a ridicat și a spus: „Iar singurul motiv ca să faci miere e ca să o mănânc *eu*.“ Așa că s-a apucat să se cațere în copac.

S-a
cățarat
și s-a
cățarat
și s-a
cățarat,
și
tot
cățărându-se,
s-a pus
pe cântat
un cântecel
numai
pentru el.
Suna
așa:

Nu-i un mister între mistere
Că urșilor le place miere?
Bâz-bâz! Bâz-bâz!
Din floare-n floare,
Mă-ntreb de ce anume, oare?

Și apoi s-a urcat un pic mai sus... și un pic mai sus... și încă un pic mai sus. Și îi venise în minte deja alt cântec:

Gândesc că Ursul, dac-ar fi Albină,
Și-ar face cuibul mai la rădăcină.
Și-n acest caz (dacă Albina ar fi Urs),
N-ar trebui s-o luăm pe scări în sus.

Era deja cam obosit, și din cauza asta a cântat un Cântec De Necaz. Aproape că ajunsese sus de tot, dacă ar fi putut numai să se ridice pe creanga aceea...

Trosc!

— Ah, ajutor! a spus Winnie, în timp ce cădea vreo trei metri mai jos, pe craca de dedesubt.

— Dacă n-aș fi..., a spus el, sărind vreo șase metri până pe creanga următoare.

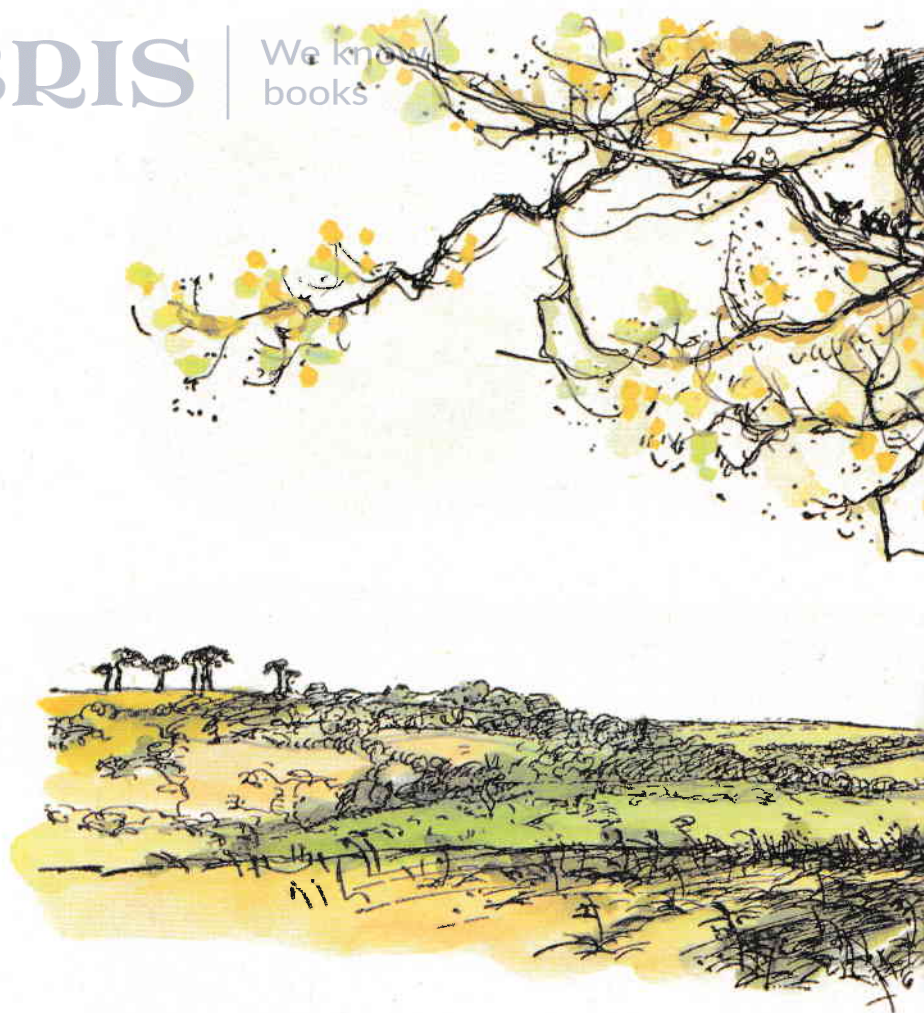
— Vezi tu, ce *am vrut* eu să fac, a explicat el, dându-se de-a dura și aterizând pe altă creangă, vreo zece metri mai jos, ce *am vrut* eu să fac...

— Desigur, *a fost* mai degrabă să..., a recunoscut el, rostogolindu-se repede de tot printre următoarele șase crengi.

— Și toate astea numai pentru că, presupun..., a hotărât el în timp ce-și lua la revedere de la ultima creangă, rotindu-se de trei ori și zburând grațios drept într-un tufiș, și toate astea numai pentru că *îmi place* mierea atât de mult. Of, ajutor!

S-a târât afară din tufiș, și-a dat jos spinii de pe nas și a căzut din nou pe gânduri. Iar prima persoană la care s-a gândit a fost Christopher Robin.

(— Adică la mine? a zis Christopher Robin cu mirare în voce, de-abia îndrăznind să-și creadă urechilor.

— Da, la tine.

Christopher Robin nu a mai spus nimic, dar ochii i s-au făcut din ce în ce mai mari și fața i s-a făcut din ce în ce mai rozalie.)

Așa că Ursulețul Winnie s-a dus până la prietenul lui, Christopher Robin, care locuia în spatele unei uși verzi, în altă parte a pădurii.

- Bună dimineața, Christopher Robin, a zis el.
— Bună dimineața, Urșulețule Winnie, ai spus tu.
— Mă întreb dacă nu cumva ai pe-acasă ceva care seamănă
cu un balon.
— Un balon?
— Da, tocmai îmi spuneam venind înapoi: „Mă întreb
dacă Christopher Robin nu cumva are pe-acasă ceva care

seamă cu un balon“, așa îmi spuneam, gândindu-mă la baloane și întrebându-mă în sinea mea.

— La ce-ți trebuie ție un balon? ai zis tu.

Ursulețul Winnie s-a uitat în jur ca să se asigure că nimeni nu trăgea cu urechea, și-a dus lăbuța în dreptul gurii și a spus șoptind apăsător: „*Miere!*“

— Dar nu poți să furi miere cu baloane!

— *Eu* pot, a spus Winnie.

Ei bine, întâmplarea făcea că tocmai fuseseși cu o zi înainte la o petrecere acasă la prietenul tău, Purceluș, și la petrecere erau baloane. Tu ai primit un balon mare și verde; iar una dintre rudele lui Iepure a primit unul mare și albastru, pe care l-a lăsat acolo, pentru că oricum era prea tânăr ca să meargă la o